

**การปฏิรูปกฎหมายองค์กรจัดเก็บภาษี : กรณีศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายสิงคโปร์ และ
กฎหมายมาเลเซีย**

**A COMPARATIVE CASE STUDY OF TAX REFORM IN REVENUE DEPARTMENT LAW
IN THAILAND, SINGAPORE AND MALAYSIA**

จอมศุภางค์ อินสุชาติ

Jomsuphang Insuchat

นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายภาษี คณะนิติศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ : Jomsuphang@gmail.com

Graduate student of Master of Laws Program in Tax Law, Faculty of Law, Thammasat University.

Email address : Jomsuphang@gmail.com

Received : July 21, 2018

Accepted : March 28, 2019

บทคัดย่อ

ในช่วงเวลาที่ผ่านมาต้องยอมรับว่าประเทศไทยต้องเผชิญความเปลี่ยนแปลงหลายด้าน ทั้งวิกฤตเศรษฐกิจโลกและเหตุการณ์ทางการเมือง รัฐซึ่งมีหน้าที่ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ จึงมีความจำเป็นต้องหารายได้ให้มากขึ้นเพื่อให้เพียงพอต่อรายจ่ายของรัฐ รายได้หลักของรัฐมาจากภาษีกว่าร้อยละ 90 ของรายได้ของรัฐ แต่การหารายได้ให้เพียงพอต่อการใช้จ่ายของรัฐโดยการปรับปรุงกฎหมายเฉพาะประเภทภาษีและอัตราภาษีเพียงมิติเดียวนั้นจึงไม่เพียงพอ อย่างไรก็ตาม ปัญหาสำคัญของประเทศไทยในขณะนี้คือ ระบบภาษีและโครงสร้างทางกฎหมายภาษีของหน่วยงานจัดเก็บภาษีนั้น ไม่ได้มีการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขมาเป็นเวลานานแล้ว ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ไม่สามารถตอบสนองเป้าหมายภารกิจในการจัดเก็บภาษีของรัฐได้ ผู้เขียนจึงขอเสนอให้มีการปฏิรูปกฎหมายองค์กรจัดเก็บภาษีของประเทศไทย

คำสำคัญ

การปฏิรูปองค์กร, องค์กรจัดเก็บภาษีกึ่งอิสระ, ภาษี, สิงคโปร์, มาเลเซีย

ABSTRACT

In the past, Thailand has had to face many changes. Both the global economic crisis and political events. The state is responsible for the economic and social development of the country. Therefore, it is necessary to find more income to cover state expenditures. The main income of the state comes from a tax of over 90 percent of state revenue. However, it is not enough to make enough money for the state's spending by amending tax laws and single tax rates. Tax system and legal structure Taxation of tax authorities has not been updated or changed for a long time. This is a major cause of failure to fulfill the mission of state taxation. The authors propose a reform of the tax law organization of Thailand.

Keywords

Corporate Reform, Semi - Autonomous Revenue Agency, Tax, Singapore, Malaysia

บทนำ

ปัจจุบันประเทศไทยมีกรมศุลกากร กรมสรรพสามิต และกรมสรรพากร เป็นหน่วยงานหลักที่ทำหน้าที่จัดเก็บภาษีของส่วนกลางให้แก่รัฐซึ่งเป็น “ส่วนราชการ” มีฐานะเป็นนิติบุคคลอยู่ภายใต้สังกัดกระทรวงการคลัง การบริหารจัดการจัดเก็บภาษีจึงอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 ประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2481 พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 พระราชบัญญัติภาษีการรับมรดก พ.ศ. 2558 การที่ต่างกรมต่างทำหน้าที่ในการจัดเก็บภาษี จึงทำให้ระบบการบริหารจัดเก็บภาษีไม่มีความเป็นเอกภาพและทำให้ไม่สามารถตอบสนองเป้าหมายภารกิจในการจัดเก็บภาษีของรัฐได้เต็มที่ นอกจากนี้ การบริหารงานราชการยังอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 กฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมศุลกากร กระทรวงการคลัง พ.ศ. 2551 กฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมสรรพสามิต กระทรวงการคลัง พ.ศ. 2551 และกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมสรรพากร กระทรวงการคลัง พ.ศ. 2560 กล่าวคือ ส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรม นั้น มีรัฐมนตรีว่าการ รัฐมนตรีช่วยว่าการ รับผิดชอบในการกำหนดนโยบาย เป้าหมาย และผลสัมฤทธิ์ของงานในกระทรวงให้สอดคล้องกับนโยบายที่คณะรัฐมนตรีแถลงไว้ อย่างไรก็ตาม มีปลัดกระทรวง รองปลัดกระทรวง รับผิดชอบควบคุมราชการประจำภายในกระทรวง แปลงนโยบายเป็นแนวทางและแผนการปฏิบัติราชการ กำกับการทำงานของส่วนราชการภายในกระทรวงและเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการ นอกจากนี้ ภายในกระทรวงให้แบ่งส่วนราชการเป็นกรม มีอธิบดี รองอธิบดี เป็นหัวหน้ากลุ่มภารกิจรับผิดชอบราชการและบังคับบัญชาข้าราชการของกรม นั้น โดยปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อปลัดกระทรวงหรือขึ้นตรงต่อรัฐมนตรีตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ อธิบดีมาจากการแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีเจ้าสังกัดเป็นผู้นำเสนอต่อคณะรัฐมนตรี อย่างไรก็ตาม ภายในกรมอาจแบ่งส่วนราชการเป็นกองได้อีก โดยให้มีผู้อำนวยการกอง หัวหน้ากองเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการ การจัดระเบียบบริหารราชการแบบดั้งเดิมเช่นนี้ นั่นคือ หน่วยงานจัดเก็บภาษีของประเทศไทยยังอยู่ในระบบราชการ จึงมีข้อจำกัดอยู่มากมายไม่ว่าจะเป็นขนาดโครงสร้างขององค์กรที่ใหญ่โตอึดอัด ลำดับสายงานการบังคับบัญชาที่มีหลายชั้น ตลอดจนกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ของทางราชการล้าหลังแล้วแต่เป็นอุปสรรคทั้งสิ้น ดังนั้น ปัญหาสำคัญในขณะนี้ คือ ระบบภาษีและโครงสร้างทางกฎหมายของหน่วยงานจัดเก็บภาษีของประเทศไทยนั้นไม่ได้มีการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขมาเป็นเวลานานแล้ว จึงไม่อาจตอบสนองเป้าหมายภารกิจของรัฐได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

เมื่อดูจากแนวโน้มโลกปัจจุบันนี้ หน่วยงานจัดเก็บภาษีในต่างประเทศมีแนวโน้มลดความเป็นระบบราชการลงและมุ่งสู่การเป็นองค์กรจัดเก็บภาษีกึ่งอิสระ (Semi - Autonomous Revenue Agency : SARA) มากขึ้น นั่นคือมีความเป็นอิสระมากขึ้น บริหารจัดการแบบมืออาชีพ และมีความยืดหยุ่นสูง เช่น ในการบริหารงานต้องไม่แข็งตึงตัวเกินไป แต่สามารถเปลี่ยนแปลงวิธีการทำงาน หรือโครงสร้างองค์กรได้ง่ายเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป มีการให้รางวัลบุคลากรตามผลการดำเนินงานที่เกิดขึ้นจริง ตามตัวชี้วัดด้านผลงานจริง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ มีการปรับองค์กรให้คล้ายกับภาคเอกชน แต่ภาครัฐยังคงกำกับดูแลอยู่ เช่น อาจแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการบริหารหรือการกำหนดวิธีการแต่งตั้งผู้บริหารขององค์กรใหม่นี้ การจัดองค์กรในรูปแบบใหม่นี้จะสามารถตอบสนองเป้าหมายภารกิจในการจัดเก็บภาษีของรัฐได้

ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนได้ทำการศึกษาข้อมูลการปฏิรูปกฎหมายภาษีในมิติของการจัดตั้งองค์กรจัดเก็บภาษีรูปแบบใหม่ โดยศึกษาขององค์กรจัดเก็บภาษีแห่งประเทศสิงคโปร์ (Inland Revenue Authority of Singapore : I.R.A.S.) ประเทศสิงคโปร์ และองค์กรคณะกรรมการจัดเก็บภาษีแห่งประเทศมาเลเซีย (Inland Revenue Board of Malaysia : I.R.B.M) ประเทศมาเลเซีย ซึ่งทั้งสององค์กรนี้เป็นหน่วยงานหลักที่ทำหน้าที่จัดเก็บภาษีให้แก่ประเทศพบว่ามีข้อดี คือ การมีกฎหมายจัดตั้งองค์กรจัดเก็บภาษี มีโครงสร้างขององค์กรในลักษณะรูปแบบองค์กรจัดเก็บภาษีกึ่งอิสระ (Semi - Autonomous Revenue Agency : SARA) ซึ่งให้องค์กรมีอำนาจในการบริหารจัดการงานเกี่ยวกับภาษีประเภทต่าง ๆ ภายในองค์กรเองโดยมีความเป็นอิสระ ปราศจากการแทรกแซงครอบงำจากฝ่ายการเมือง โดยผู้บริหารขององค์กรอยู่ในรูปแบบของคณะกรรมการบริหาร ผู้บริหารมีที่มาจากสรรหาไม่ใช่ว่าแต่งตั้งจากฝ่ายการเมืองหรือจากข้าราชการประจำ คณะกรรมการบริหารมีวาระในการดำรงตำแหน่งที่แน่นอนและมีสถานะภาพที่

มันคงไม่อาจถอดถอนให้พ้นจากตำแหน่งได้โดยง่าย และสามารถบังคับบัญชาบริหารจัดการกิจการงานแบบมืออาชีพ มีความยืดหยุ่นในการบริหารงานสูง และมีความเป็นอิสระในการบริหารเกี่ยวกับบุคลากรและงบประมาณอย่างคล่องตัว

จากประเด็นปัญหาข้างต้นสามารถแยกวิเคราะห์เป็นปัญหาย่อยได้อีก 4 ข้อ ได้แก่ 1) ปัญหาการเป็นส่วนราชการที่อยู่ภายใต้สังกัดของกระทรวงการคลัง 2) ปัญหาประสิทธิภาพของบุคลากรและงบประมาณ 3) ปัญหาการจัดการฐานข้อมูลของผู้เสียภาษี และ 4) ปัญหาการอุทธรณ์ภาษี

1. ปัญหาการเป็นส่วนราชการที่อยู่ภายใต้สังกัดของกระทรวงการคลัง

จากการศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการเป็นส่วนราชการที่อยู่ภายใต้สังกัดของกระทรวงการคลัง ดังนั้น กลไกการทำงานราชการจึงต้องปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ แบบแผนภายใต้กฎหมายดังกล่าวอย่างเคร่งครัด เนื่องจากระบบราชการไทยเป็นระบบที่มีอายุยาวนานและมีการเปลี่ยนแปลงแบบช้า ๆ และเปลี่ยนแปลงได้ยากมาก และระบบราชการไทยมีลักษณะเป็นการอุปถัมภ์จึงมีปัญหาที่สั่งสมไว้มาก เช่น การที่ข้าราชการถูกแทรกแซงการทำงานโดยนักการเมือง ข้าราชการต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาอย่างเคร่งครัดเพราะสามารถให้โทษได้ นอกจากนี้ ระบบราชการแบบดั้งเดิมมีส่วนราชการที่มีขนาดใหญ่โต สายการบังคับบัญชามีหลายชั้น การขับเคลื่อนนโยบายภาษีต่าง ๆ จึงเป็นไปอย่างเชื่องช้า อย่างไรก็ตาม ในการบริหารราชการของกระทรวงการคลังมีการแบ่งหน่วยงานที่อยู่ภายใต้สังกัดตามกลุ่มภารกิจของกระทรวง หนึ่งในนั้นคือ กลุ่มภารกิจด้านรายได้ แบ่งออกเป็น กรมศุลกากร กรมสรรพสามิต และกรมสรรพากร ทั้งสามกรมนี้ต่างทำหน้าที่เป็นผู้จัดเก็บภาษีให้กับกระทรวงการคลัง มีกฎหมายบังคับใช้เฉพาะในแต่ละกรมจึงทำให้การบริหารจัดเก็บภาษีไม่มีความเป็นเอกภาพและเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาและปฏิรูปกฎหมายภาษี

จากการศึกษาขององค์กรจัดเก็บภาษีแห่งประเทศสิงคโปร์ (Inland Revenue Authority of Singapore : I.R.A.S.) ประเทศสิงคโปร์ และองค์กรคณะกรรมการจัดเก็บภาษีแห่งประเทศมาเลเซีย (Inland Revenue Board of Malaysia : I.R.B.M) ประเทศมาเลเซีย ปรากฏว่า

ประเทศสิงคโปร์มีรูปแบบขององค์กรจัดเก็บภาษีกึ่งอิสระ (Semi – Autonomous Revenue Agency : SARA) เป็นแบบมีคณะกรรมการ (Semi – Autonomous Revenue Agency : SARA with Board) ซึ่งองค์ประกอบของคณะกรรมการบริหารงานมีจำนวน 9 คน ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงการคลัง (Permanent Secretary Finance) ทำหน้าที่เป็นประธาน 1 คน และมีกรรมการอีก 8 คนโดยตำแหน่ง ซึ่งประกอบด้วย กรรมการธิการ (Commissioner) 1 คน ปลัดกระทรวงจากกระทรวงทรัพยากรมนุษย์และปัญญา และอุดมศึกษา (The National Population and Talent Division : (NPTD) and National Climate Change Secretariat : (NCCS)) 1 คน และผู้เชี่ยวชาญภาคเอกชนด้านกฎหมาย ผู้เชี่ยวชาญภาคเอกชนด้านบัญชี ผู้เชี่ยวชาญภาคเอกชนด้านการเงิน และผู้เชี่ยวชาญภาคเอกชนด้านการศึกษา (The Private Sector from Law, Accountancy, Finance, and Education) รวมจำนวน 6 คน คณะกรรมการจัดเก็บภาษีแห่งสิงคโปร์ (Inland Revenue Authority of Singapore Board) มีทั้งบุคลากรในภาครัฐและภาคเอกชนร่วมด้วย ซึ่งคณะกรรมการในส่วนของภาคเอกชนมาจากการเสนอชื่อโดยสภาหอการค้าและอุตสาหกรรม สมาคมธนาคาร สมาคมนักบัญชี และสมาคมกฎหมาย

ประเทศมาเลเซียมีรูปแบบขององค์กรจัดเก็บภาษีกึ่งอิสระ (Semi – Autonomous Revenue Agency : SARA) เป็นแบบมีคณะกรรมการ (Semi – Autonomous Revenue Agency : SARA with Board) เช่นเดียวกับประเทศสิงคโปร์ ซึ่งองค์ประกอบของคณะกรรมการจัดเก็บภาษีแห่งมาเลเซีย (Inland Revenue Board) คณะกรรมการบริหารมีจำนวน 7 คน ประกอบด้วย เลขาธิการคลัง (Secretary general of the treasury) 1 คน และมีกรรมการโดยตำแหน่งอีก 6 คน ได้แก่ ผู้อำนวยการด้านสาธารณะ (Director General of Public Service) ผู้อำนวยการด้านบัญชี (Accountant General) เลขาธิการหรือฝ่ายวิเคราะห์ด้านภาษีหรือรัฐมนตรีการคลัง (Secretary, Tax Analysis Division, Ministry of Finance) อัยการสูงสุด (Attorney General's Chambers) และที่ปรึกษาจากภาคเอกชน (Private consultant) คณะกรรมการจัดเก็บภาษีแห่งมาเลเซีย (Inland Revenue Board)

ก็เช่นเดียวกัน ประกอบด้วยมีทั้งบุคลากรในภาคราชการและภาคเอกชนร่วมด้วย การมีภาคเอกชนเข้ามาร่วมอยู่ในคณะกรรมการ

ปัญหาการเป็นส่วนราชการที่อยู่ภายใต้สังกัดของกระทรวงการคลังนี้ ผู้เขียนขอเสนอแนะให้นำแนวคิดของการจัดตั้งองค์กรจัดเก็บภาษีกึ่งอิสระ (Semi – Autonomous Revenue Agency : SARA) มาใช้ โดยองค์กรต้องมีความเป็นอิสระ (Autonomy) ซึ่งเกิดขึ้นจากแนวคิดในการแบ่งแยกหน้าที่บางอย่างออกจากรัฐบาล แต่ยังคงเป็นองค์กรที่อยู่ในการกำกับดูแล (Arm's Length Unit) แล้วให้องค์กรนี้มีความเป็นอิสระในการบริหารจัดการและดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจโดยปราศจากการแทรกแซงทางการเมือง ซึ่งแนวคิดนี้ถูกนำไปใช้กับองค์กรรัฐต่าง ๆ ในประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ ตั้งแต่ทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมา อย่างไรก็ตาม แนวคิดที่อยู่เบื้องหลังของการนำองค์กรจัดเก็บภาษีกึ่งอิสระ (Semi – Autonomous Revenue Agency : SARA) มาใช้ คือ การแยกนโยบายทางภาษี (Tax Policy) กับการบริหารจัดการเก็บภาษี (Tax Administration) ออกจากกัน รวมถึงการทำให้การบริหารจัดเก็บภาษีมามีความเป็นมืออาชีพ (Professionalising Tax Administration) ซึ่งต้องแยกภารกิจในการบริหารจัดการเก็บภาษีออกจากกระทรวงการคลัง และให้มืองค์กรทำหน้าที่บริหารจัดการเก็บภาษีเป็นการเฉพาะ โดยมีโครงสร้างค่าตอบแทนที่สามารถแข่งขันกับภาคเอกชนได้ รวมทั้งการคัดเลือก การเลื่อนตำแหน่ง การปลดออก โดยใช้ระบบคุณธรรม (Merit System) ซึ่งผู้เขียนมุ่งหวังว่า ระบบแบบนี้จะทำให้การทุจริตคอร์รัปชันลดลงและสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดเก็บภาษีได้อีกด้วย และยังเป็นการสร้างความเป็นอิสระทางการจัดการ (Managerial Autonomy)

ผู้เขียนขอเสนอให้ควรจัดตั้งองค์กรจัดเก็บภาษีแห่งประเทศไทยเป็นรูปแบบมีคณะกรรมการบริหาร (SARA with Board) หรือ รูปแบบคณะกรรมการ (Board of Directors Model)

- ประการแรก มีการออกกฎหมายยุบส่วนราชการแบบดั้งเดิม และจัดตั้งองค์กรจัดเก็บภาษีให้เป็นองค์กรใหม่ เรียกว่า “องค์กรจัดเก็บภาษีแห่งประเทศไทย” โดยองค์กรใหม่มีอิสระพอสมควรจากอำนาจบริหารของรัฐบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อให้ปลอดจากการแทรกแซงทางการเมืองในการบริหารงานประจำวัน อย่างไรก็ตาม องค์กรใหม่นี้ย่อมไม่ได้มีอิสระมากเท่ากับธนาคารกลาง ธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.) หรือองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ เช่น สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ปปช.) หรือคณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) แต่เป็นเพียง “กึ่งอิสระ (Semi – Autonomous)” เท่านั้น แม้ว่าองค์กรจัดเก็บภาษีกึ่งอิสระ (Semi – Autonomous Revenue Agency : SARA) จะสามารถกำหนดนโยบายได้เองส่วนหนึ่ง แต่ยังคงต้องรายงานผลการดำเนินงานต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือคณะกรรมการที่ทำหน้าที่กำกับดูแลหรือต่อรัฐสภาด้วย

- ประการที่สอง มีคณะกรรมการบริหารองค์กรที่ได้รับการสรรหาจากหลากหลายแหล่งหน่วยงาน โดยให้คณะกรรมการบริหารองค์กรประกอบด้วย ประธานกรรมการ 1 คน และมีกรรมการอีก 9 คน ได้แก่ ผู้ว่าการองค์กรจัดเก็บภาษีแห่งประเทศไทย เป็นประธานกรรมการ รองผู้ว่าการองค์กรจัดเก็บภาษีแห่งประเทศไทย 3 คน เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ หรือผู้แทนจากสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา หรือผู้แทนจากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง หรือผู้แทนจากสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง นายกสภาวิชาชีพบัญชี หรือผู้แทนจากสภาวิชาชีพบัญชี ประธานกรรมการหอการค้าไทย หรือผู้แทนจากหอการค้าไทย และอัยการสูงสุด หรือผู้แทนจากสำนักงานอัยการ เป็นกรรมการ

- ประการที่สาม โดยหลักการแล้วองค์กรควรมีความเป็นอิสระจากกฎเกณฑ์ระเบียบทางการเงิน งบประมาณทางการเงิน และการบริหารงานเกี่ยวกับบุคลากรตามขั้นตอนระเบียบราชการในระบบราชการทั่วไป กล่าวคือ ผู้บริหารขององค์กรจัดเก็บภาษีจะต้องสามารถคัดเลือกบุคลากรเข้ามาในองค์กร จัดระบบสวัสดิการ เลื่อนตำแหน่ง และปลดออกได้โดยปราศจากการแทรกแซงจากผู้บังคับบัญชาระดับสูงหรือจากฝ่ายการเมือง ทั้งนี้ บุคลากรจะต้องได้รับค่าตอบแทนที่เหมาะสมตามความสามารถด้วย และองค์กรใหม่นี้สามารถแข่งขันกับภาคเอกชนได้ มีความยืดหยุ่นในการจ้างงานและมุ่งเน้นประสิทธิภาพมากขึ้น

- ประการที่สี่ มีการจัดตั้งคณะกรรมการติดตามประเมินผลการทำงานขององค์กรจัดเก็บภาษีแห่งประเทศไทยนี้ ในทศวรรษปีให้มีการประเมินผลการดำเนินงานของหน่วยงานใหม่ในด้านความสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ตามแบบและหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในเอกสารการจัดตั้งองค์กร

2. ปัญหาประสิทธิภาพของบุคลากรและงบประมาณ

ปัญหานี้เป็นปัญหาที่สืบเนื่องมาจากการที่สามกรมยังคงเป็นส่วนราชการอยู่ภายใต้สังกัดกระทรวงการคลัง จึงไม่สามารถดำเนินการด้วยกระบวนการที่มีมาตรฐานตามที่ควรจะเป็นได้ ในขณะที่หากเป็นองค์กรจัดเก็บภาษีกึ่งอิสระ (Semi – Autonomous Revenue Agency : SARA) จะส่งเสริมให้การบริหารจัดการเป็นไปตามแนวคิดการจัดการภาครัฐแนวใหม่ (New Institutional Economics : NPM) ดังนี้

- ประการแรก ผู้บริหารขององค์กรจัดเก็บภาษีแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นองค์กรจัดเก็บภาษีกึ่งอิสระ (Semi – Autonomous Revenue Agency : SARA) จะต้องสามารถจัดสรรทรัพยากร และโยกย้ายบุคลากร เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรได้

- ประการที่สอง ผู้บริหารขององค์กรจะต้องสามารถบริหารจัดการเกี่ยวกับบุคลากรของตนได้อย่างแท้จริง ไม่ที่จะเป็นการมุ่งใจในการทำงาน การให้รางวัลตามผลงาน การลงโทษ เป็นต้น

โดยหลักการแล้วองค์กรที่ทำหน้าที่จัดเก็บภาษีมักต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ประกอบอาชีพในภาคเอกชนที่มีรายได้สูง เช่น นักบัญชี ผู้สอบบัญชี ที่ปรึกษาทางกฎหมาย และนักกฎหมายภาษี ประกอบกับธุรกรรมทางธุรกิจในปัจจุบันมีความสลับซับซ้อนมากขึ้น บางกรณีอาจนำไปสู่การหลีกเลี่ยงภาษีหรือการหนีภาษี ดังนั้น บุคลากรในองค์กรจัดเก็บภาษีแห่งประเทศไทย จึงควรมีรายได้หรือค่าตอบแทนที่สูงเพียงพอต่อค่าครองชีพในปัจจุบัน และมีระบบจูงใจที่ดีอันจะส่งเสริมให้บุคลากรในองค์กรใหม่นี้มีคุณภาพชีวิตที่สูงขึ้นกว่าระบบราชการดั้งเดิม หรืออย่างน้อยก็ควรเท่ากับบุคลากรในภาคเอกชน ซึ่งมีความสามารถในการทำงานที่ดีมีความเฉลียวฉลาดมาก เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดสภาวะการล่มสลายของบุคลากรภาครัฐราชการหันไปทำงานในภาคเอกชนซึ่งมักเกิดขึ้นโดยทั่วไป นอกจากนี้ บุคลากรในองค์กรอาจมีโอกาสดูแลความเสี่ยงที่จะทำการทุจริตคอร์รัปชันได้ ดังนั้น องค์กรใหม่นี้จึงต้องให้ความสำคัญกับการควบคุมกำกับดูแลพฤติกรรมของบุคลากร และการลงโทษอย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย อย่างไรก็ตาม ปัญหาด้านงบประมาณจะหมดไป หากมีการยุบกรมศุลกากร กรมสรรพสามิต และกรมสรรพากรแล้วนำบุคลากรจากสามกรมเดิมมาอยู่ในองค์กรจัดเก็บภาษีแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นทางเลือกใหม่ของการจัดโครงสร้างองค์กรในภาครัฐราชการที่จะช่วยทำให้ขนาดขององค์กรเล็กลง มีการถ่ายโอนและโยกย้ายข้าราชการและลูกจ้างบางส่วนออกไป ที่สำคัญคือ ลดภาระต้นทุนค่าใช้จ่าย รวมถึงการปรับปรุงประสิทธิภาพและคุณภาพของการดำเนินงานให้ดีขึ้น โดยเน้นให้องค์กรมีความเป็นอิสระ มีอิสระในการบริหารงานบุคคล มีอิสระในงบประมาณ และการดำเนินการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง การบริหารงานที่มีความยืดหยุ่น มีบุคลากรที่มีคุณภาพและมีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านภาษี และมีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัยจะช่วยให้การประเมินผลการบริหารนโยบายภาษีและประสิทธิภาพในการจัดเก็บภาษีมีความเหมาะสม และเป็นธรรมเพื่อนำไปสู่การจัดทำนโยบายภาษีที่เหมาะสม และให้เกิดการพัฒนา นโยบายภาษีอากรของประเทศก็จะมีโอกาสโอนบุคลากรในองค์กรเดิมเข้ามาทำงานในองค์กรที่จัดตั้งขึ้นใหม่ แต่ต้องมีการคัดเลือกคัดสรรบุคลากรที่จะได้เข้ามาทำงานในองค์กรใหม่นี้อย่างเข้มข้น มีการกำหนดมาตรฐานและคุณภาพของบุคลากรผู้ที่จะเข้ามาปฏิบัติงานปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับกระบวนการบริหารจัดการเก็บภาษีในองค์กรจัดเก็บภาษีกึ่งอิสระ (Semi – Autonomous Revenue Agency : SARA) การสรรหา และการแต่งตั้งบุคลากร องค์กรจัดเก็บภาษีควรจะเป็นอิสระในการกำหนดจำนวน ความสามารถ และคุณสมบัติเฉพาะของบุคลากร รวมถึงระยะเวลาการจ้าง และประเภทของสัญญาจ้าง รวมถึงสถานที่ปฏิบัติงานของบุคลากรดังกล่าวด้วย ซึ่งมักเกิดขึ้นพร้อมกับการปรับเงินเดือนหรือค่าตอบแทนให้สูงขึ้น และต้องดำเนินการควบคุมกำกับมาตรการที่สำคัญในช่วงเปลี่ยนแปลงองค์กร ในระบบการบริหารงานบุคคล

3. ปัญหาการจัดการฐานข้อมูลของผู้เสียภาษี

ปัญหานี้เกิดจากการที่ต่างกรมต่างทำหน้าที่ในการจัดเก็บภาษีปฏิบัติงานเป็นเอกเทศแยกออกจากกันโดยเด็ดขาด ดังนั้น ระบบฐานข้อมูลของผู้เสียภาษีจึงไม่มีความเป็นเอกภาพ ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะว่า การที่กรมศุลกากร กรมสรรพสามิต และกรมสรรพากรแบ่งแยกเป็นส่วนราชการ หากแต่มีการกิจจัดเก็บภาษีอย่างเดียวกัน การที่ต่างกรม

ต่างก็ปฏิบัติงานเป็นเอกเทศแยกออกจากกัน ทำให้ขาดความร่วมมือประสานงานเชื่อมโยงข้อมูลของผู้เสียภาษีเข้าด้วยกัน หรือแลกเปลี่ยนข้อมูลของผู้เสียภาษีซึ่งกันและกัน ส่งผลทำให้ขั้นตอน วิธีการในการจัดเก็บภาษีแตกต่างกัน ทำให้การดำเนินงานไม่เป็นเอกภาพ ในแต่ละกรมมีแนวทางการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน ทำให้กลไกการบริหารการจัดเก็บภาษีของประเทศขาดประสิทธิภาพ แต่เมื่อได้มีการยุบรวมกรมแล้ว ในเรื่องการจัดการฐานข้อมูลของผู้เสียภาษีก็สามารถนำฐานข้อมูลเดิมที่มีอยู่แล้วในแต่ละกรมนั้นมาบูรณาการรวมกันให้เป็นฐานข้อมูลเดียวกันเป็นฐานข้อมูลเกี่ยวกับผู้เสียภาษีขึ้นใหม่ เช่น ข้อมูลเลขประจำตัวผู้เสียภาษี ข้อมูลการชำระภาษีประเภทต่าง ๆ ข้อมูลการตรวจสอบภาษี ข้อมูลการถูกประเมินภาษี ข้อมูลการขอคืนภาษี ข้อมูลการอุทธรณ์ทางภาษี ข้อมูลการถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับภาษี ข้อมูลการนำเข้าสินค้า ข้อมูลการส่งออกสินค้า และข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ทางภาษี ทั้งข้อมูลที่มีแหล่งมาจากภายในองค์กรและข้อมูลที่มีแหล่งมาจากภายนอกองค์กร เช่น Social Media ซึ่งข้อมูลเหล่านี้สามารถนำมาใช้วิเคราะห์เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการวางแผน หรือกำหนดนโยบายทางภาษีที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการจัดเก็บภาษีให้เกิดผลสัมฤทธิ์ได้ จึงควรมีการปฏิรูปกฎหมายภาษีเกี่ยวกับการจัดการฐานข้อมูลของผู้เสียภาษีด้วยรูปแบบต่าง ๆ เช่น

- การนำเลขประจำตัวผู้เสียภาษีหมายเลขเดียวกันมาใช้
- การเปลี่ยนระบบการจัดเก็บภาษี จากระบบที่จำแนกตามประเภทภาษีมาเป็นระบบซึ่งผูกโยงกับพื้นที่ ซึ่งทำให้ผู้เสียภาษีไม่ต้องติดต่อกับหน่วยงานจัดเก็บภาษีจากหลายองค์กร
- แยกองค์กรและกระบวนการทำงาน สำหรับผู้เสียภาษีบางประเภท เช่น การจัดตั้งองค์กรจัดเก็บภาษีสำหรับกลุ่มผู้เสียภาษีขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็ก
- แยกลักษณะงานที่อยู่เบื้องหลัง (Back Officer) เช่น งานการตรวจสอบภาษีและการประเมินภาษี ซึ่งเป็นงานที่ต้องใช้อำนาจบังคับตามกฎหมาย ออกจากงานให้บริการ เช่น การต้อนรับผู้เสียภาษี (Front Officer) การรับชำระภาษี การให้บริการคิดแบบแสดงรายการภาษี การออกหนังสือรับรองเกี่ยวกับภาษี และการให้คำปรึกษาแนะนำด้านภาษี ซึ่งไม่ได้เป็นการใช้อำนาจบังคับตามกฎหมาย แต่เป็นงานลักษณะการให้บริการ ในส่วนหลังที่เป็นงานด้านให้บริการนี้ควรให้องค์กรภาคเอกชนเป็นผู้ดำเนินการแทนองค์กรจัดเก็บภาษีแห่งประเทศไทยได้ เช่น การให้สัมปทานแก่ภาคเอกชน หรือให้จ้างเหมาแบบ Sub-Contract

- การนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารที่ทันสมัยมาใช้ทำให้ฐานข้อมูลเกี่ยวกับการชำระภาษีเป็นฐานข้อมูลเดียวกัน มีการนำรูปแบบหรือวิธีการชำระภาษีด้วยการนำระบบการชำระเงินแบบอิเล็กทรอนิกส์ (National e-Payment) มาใช้แทนการใช้เงินสด ทำให้ฐานข้อมูลเกี่ยวกับการชำระภาษีเป็นฐานข้อมูลเดียวกัน ซึ่งง่ายต่อการตรวจสอบในทางภาษี โดยนำแผนการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานระบบการชำระเงินแบบอิเล็กทรอนิกส์แห่งชาติ (National e – Payment Master Plan) มาใช้เพื่อพัฒนาระบบการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ของประเทศไทยอย่างยั่งยืนและบูรณาการ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ภาครัฐและภาคเอกชน ระบบการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์เป็นกลไกสำคัญในการทำธุรกรรมทางการเงินเพื่อขับเคลื่อนกิจกรรมทางเศรษฐกิจต่าง ๆ ให้ดำเนินการไปได้อย่างรวดเร็ว และเป็นกลไกสำคัญในการยกระดับศักยภาพในการแข่งขันภาคธุรกิจและของประเทศไทยในระดับนานาชาติ รวมทั้งเสริมสร้างความมั่นคงให้กับระบบบริหารจัดการและการรับ – จ่ายเงินงบประมาณแผ่นดินให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งในระยะสั้นและในระยะ

อย่างไรก็ตาม เมื่อได้รวมยุบทั้งสามกรมให้เป็นองค์กรเดียวกันแล้ว จึงต้องกำหนดให้มีกฎหมายภาษีฉบับเดียวกันยอมรับลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อให้การยื่นคำร้องคำขอต่าง ๆ ทำผ่านระบบออนไลน์ได้มาตรฐานเดียวกัน

4. ปัญหาการอุทธรณ์ภาษี

เมื่อมีการประเมินภาษีเกิดขึ้น ปัญหาการพิจารณาอุทธรณ์เพื่อโต้แย้งคัดค้านการประเมินภาษีโดยเจ้าหน้าที่ภายในของหน่วยงานที่ทำการประเมินภาษีนั้น อาจก่อให้เกิดความเคลือบแคลง สงสัยในความสุจริต โปร่งใส และเที่ยงธรรมของผู้พิจารณาอุทธรณ์ เนื่องจากว่าผู้ที่ทำคำสั่งประเมินภาษีก็คือ บุคลากรของรัฐ และผู้ที่พิจารณาอุทธรณ์ภาษีก็เป็นบุคคลที่มาจากภาครัฐอีกเช่นกัน นอกจากนี้ ยังมีขั้นตอนหรือกระบวนการในการพิจารณาที่ยุ่งยากและใช้เวลานานในการพิจารณายาวนาน ทำให้ส่งผลเสียต่อผู้ถูกประเมินภาษีที่ต้องรับภาระในการชำระภาษีไปก่อน ทำให้

เสียเวลาและโอกาสทางเศรษฐกิจ และในการอุทธรณ์ภาษีกฎหมายกำหนดให้ต้องมีการตั้งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ซึ่งองค์ประกอบของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามกฎหมายเดิมนั้นมีความแตกต่างกัน ดังนี้

- คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์การประเมินภาษีของกรมศุลกากรประกอบด้วยอธิบดีกรมศุลกากรเป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกรมสรรพากร ผู้แทนกรมสรรพสามิต ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นกรรมการและข้าราชการในกรมศุลกากรคนหนึ่งเป็นเลขานุการและอีกไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

- คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์การประเมินภาษีของกรมสรรพสามิตประกอบด้วยอธิบดีกรมสรรพสามิตหรือผู้แทนเป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทนกรมสรรพากร ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นกรรมการและข้าราชการสังกัดกรมสรรพสามิตเป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการ

- คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์การประเมินภาษีของกรมสรรพากรประกอบด้วยอธิบดีกรมสรรพากร ผู้แทนกรมอัยการ และผู้แทนกรมมหาดไทย (กรมมหาดไทย ในปัจจุบันคือกรมการปกครอง) เป็นการอุทธรณ์ในกรุงเทพฯ หากเป็นกรณีการอุทธรณ์ในต่างจังหวัด คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์การประเมินภาษีของกรมสรรพากรประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้แทน สรรพากรเขตหรือผู้แทน และอัยการจังหวัดหรือผู้แทน

ผู้เขียนขอให้ข้อสังเกตว่า เหล่าบรรดาคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ทั้งหลายล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลที่มาจากภาครัฐทั้งสิ้น ทำให้เกิดความเคลือบแคลงสงสัยในความโปร่งใส และความเที่ยงธรรมในกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์

หากมีการจัดตั้งองค์กรจัดเก็บภาษีแห่งประเทศไทยแล้วก็ต้องจะมีการบูรณาการกฎหมายภาษีที่เกี่ยวข้องในส่วนของการอุทธรณ์ภาษีด้วย จากเดิมที่กรมศุลกากร กรมสรรพสามิต และกรมสรรพากรมีกฎหมายแต่ละฉบับบังคับใช้ เช่น พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 ประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2481 พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 และพระราชบัญญัติภาษีการรับมรดก พ.ศ. 2558 ก็ให้นำกฎหมายเหล่านี้มารวมกันแล้วปรับปรุงแก้ไขประกาศใช้เป็น “พระราชบัญญัติภาษีส่วนกลาง พ.ศ.” เป็นกฎหมายภาษีฉบับใหม่ และต้องมีการตั้งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์กลางในองค์กรจัดเก็บภาษีแห่งประเทศไทยนั่นเอง โดยกำหนดให้องค์ประกอบของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ต้องมีบุคคลที่มีชื่อมาจากภาครัฐเข้ามาเป็นหนึ่งในองค์ประกอบของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์กลางเพื่อความโปร่งใสและเป็นธรรม ทั้งนี้ บุคคลดังกล่าวต้องไม่มีผลประโยชน์ขัดกันกับภาครัฐ โดยกำหนดองค์คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์กลางประกอบด้วย มีประธาน 1 คน และมีกรรมการอีก 8 คน รวมเป็น 9 คน ได้แก่ ผู้ว่าการองค์กรจัดเก็บภาษีแห่งประเทศไทย หรือผู้แทนจากองค์กรจัดเก็บภาษีแห่งประเทศไทยเป็นประธานกรรมการ นายกสภาวิชาชีพบัญชี หรือผู้แทนจากสภาวิชาชีพบัญชี ประธานกรรมการหอการค้าไทย หรือผู้แทนจากหอการค้าไทย อัยการสูงสุด หรือผู้แทนจากสำนักงานอัยการ นายกสภานายความ หรือผู้แทนจากสภานายความ อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยรัฐหรือมหาวิทยาลัยเอกชน ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านกฎหมาย และอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยรัฐหรือมหาวิทยาลัยเอกชน ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านเศรษฐศาสตร์ เป็นกรรมการ

อย่างไรก็ตาม สำหรับระยะเวลาการอุทธรณ์ภาษีกฎหมายการรับมรดก กฎหมายศุลกากร กฎหมายภาษีสรรพสามิต ซึ่งกฎหมายทั้งสามฉบับนี้ได้มีการปรับปรุงแก้ไขเมื่อไม่นานมานี้ และสาระสำคัญของกฎหมายทั้งสามฉบับนี้ได้กำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายใน 180 วัน นับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์และระยะเวลาดังกล่าวจะขยายออกไปอีกได้ แต่ต้องไม่เกิน 90 วัน เมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวให้ผู้อุทธรณ์มีสิทธิฟ้องต่อศาลได้โดยไม่ต้องรอฟังผลการพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ เจตนารมณ์ของกฎหมายทั้งสามฉบับนี้ได้เล็งเห็นปัญหาเกี่ยวกับความล่าช้าของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จึงได้ทำการแก้ไขเสียใหม่ ยกเว้นมาตรา 30 แห่งประมวลรัษฎากรเท่านั้นยังไม่มีมีการแก้ไขมานับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2481 ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า เมื่อมีการปฏิรูปองค์กรจัดเก็บภาษีของประเทศไทยแล้ว ก็ควรจะมีการบูรณาการกฎหมายภาษีที่เกี่ยวข้องในส่วนของการอุทธรณ์ภาษีจัดทำให้เป็นกฎหมายภาษีฉบับใหม่ ดังนั้น ขั้นตอนการปฏิบัติงานต่าง ๆ กระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ทางภาษีก็จะ

ความเป็นเอกภาพและเป็นไปในทิศทางเดียวกันและมีความเป็นธรรม ไม่ซับซ้อน เพื่อให้ระบบภาษีเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องมือทางการคลังที่เอื้ออำนวยให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมได้อย่างยั่งยืน

บทสรุป

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น การจัดตั้งองค์กรจัดเก็บภาษีกึ่งอิสระนี้เป็นแนวคิดใหม่ที่เป็นสากลที่ประเทศไทยควรนำมาใช้ โดยยุบกรมศุลกากร กรมสรรพสามิต และกรมสรรพากรที่อยู่ในระบบราชการดั้งเดิมแล้ว และควรมีการบูรณาการจัดตั้งเป็นหน่วยงานใหม่เรียกว่า “องค์กรจัดเก็บภาษีแห่งประเทศไทย” ซึ่งหน่วยงานใหม่นี้ไม่เป็นส่วนราชการที่อยู่ในระบบราชการแบบดั้งเดิม แต่มีฐานะเป็นนิติบุคคลที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงการคลังที่เป็นผู้กำหนดนโยบายทางภาษี และให้องค์กรใหม่นี้ทำหน้าที่อย่างเป็นอิสระในการบริหารงานจัดเก็บภาษีให้เป็นไปตามเป้าหมายที่รัฐบาลกำหนด โดยมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบในการจัดเก็บภาษีศุลกากรขาเข้าขาออกและค่าธรรมเนียมต่าง ๆ เพื่อเป็นรายได้แผ่นดิน มีการป้องกันและปราบปรามการหลีกเลี่ยงและลักลอบหนีภาษี มีการกิจหลักในการส่งเสริมการส่งออก โดยมาตรการทางภาษีอากรและการให้บริการแก่ผู้นำเข้า เพื่อสนองนโยบายรัฐบาลในการส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศให้สามารถส่งสินค้าไปจำหน่ายในตลาดต่างประเทศได้อย่างสะดวกรวดเร็ว มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดเก็บภาษีจากสินค้าบางประเภทที่ผลิตขึ้นในราชอาณาจักร และสินค้าบางชนิดที่นำเข้าจากต่างประเทศ อาทิ ภาษีสุรา ภาษีสถานบริการ ภาษียาสูบ โดยมีมาตรการควบคุมจัดเก็บภาษีและการปราบปรามผู้กระทำความผิดกฎหมายอย่างเข้มงวดกวดขัน เป็นหน่วยงานหลักในการจัดเก็บรายได้ภาษีให้ภาครัฐ เพื่อเป็นรายได้ให้รัฐบาลนำมาใช้พัฒนาประเทศ กำกับและตรวจสอบการปฏิบัติด้านภาษีตามมาตรฐาน ติดตามและเร่งรัดภาษีอากรค้าง เป็นตัวแทนฝ่ายรัฐในการรักษาความเป็นธรรมและรักษาสภาพบังคับใช้กฎหมายภาษี พิจารณาปรับปรุงตัวบทกฎหมายและระบบการบริหารจัดเก็บภาษีเพื่อส่งเสริมการออม การลงทุน และการแข่งขันในการผลิต และการส่งออกกับนานาประเทศ ตลอดจนสร้างความเป็นธรรมในการกระจายรายได้ และเสริมสร้างความสมัครใจในการเสียภาษี ตลอดจนทำความตกลงกับประเทศต่าง ๆ เพื่อจัดการเก็บภาษีซ้ำซ้อนระหว่างกัน เพื่อสนับสนุนการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศอีกด้วย หน่วยงานใหม่นี้มีคณะกรรมการบริหารองค์กรจัดเก็บภาษีแห่งประเทศไทยทำหน้าที่เป็นผู้บริหารและขับเคลื่อนองค์กร มีการบูรณาการกฎหมายภาษีที่เกี่ยวข้องนำมารวมกันจัดทำให้เป็นประมวลกฎหมายภาษีฉบับใหม่ ดังนั้น ขั้นตอนการปฏิบัติงานต่าง ๆ กระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ทางภาษีก็จะเป็นเอกภาพและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

บรรณานุกรม

หนังสือ

ปภากรณ์ ชุณหะวัณชัย. ตรวจต้นทุนเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารงานภาษีไทย. กรุงเทพฯ : สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง.

วิทยานิพนธ์

กฤษรัตน์ ศรีสว่าง. “การปฏิรูปกฎหมายภาษี.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2550.

นภนันทน์ จันทราโชธ. “การอุทธรณ์ข้อพิพาททางภาษีในฝ่ายปกครองของประเทศไทย ปัญหาและแนวทางในการปฏิรูป.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2551.

พงศิณ ศิริบุญวงศ์. การปฏิรูประบบการระงับข้อพิพาททางภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2558.

สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลังโดยปณณ อนันอภิบุตรและคณะ. “รายงานสัมมนาวิชาการสำนักงานเศรษฐกิจการคลังประจำปี 2558 นวัตกรรมทางการคลังการเงินเพื่อการปฏิรูปประเทศไทย, กระทรวงการคลัง ผลงานทางวิชาการ : ย้อนมองรายได้รัฐบาลสร้างอนาคตด้วยนวัตกรรมการจัดเก็บรายได้.” เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2558.

BOOK

Matthijs Alink and Victor van Kommer. Handbook on Tax Administration. rev.ed., Amsterdam: I.B.F.D., 2011.

OTHER DOCUMENT

OECD. Tax Administration 2013 : Comparative Information on OECD and Other Advanced and Emerging Economies, 2013.

World Bank Group. Governance and The Law, World Development Report, Washington, 2017.